

«Εμείς επιλέγουμε τους καθρέφτες μας»

► Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ **ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ-ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ** ΜΙΛΑ ΣΤΗΝ «**Ε**» ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ «**ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΑ**»

«**Κ**αθρέφτες και είδωλα» τιθοροφείται το μυθιστόρημα της Ελένης-Γκίκα Πετρούλακη που παρουσιάζεται σήμερα στο Γαλλικό Ινστιτούτο Λάρισας. Η Στέλλα, η κεντρική ηρωίδα του «Καθρέφτες και Ειδώλα», είναι μια γυναίκα που καθρεφτίστηκε σε βράμια νερά. Αλλά απ' όλες τις εκφάνσεις της πραγματικότητας της, σηκώνει το αναστήμη της και επιλέγει να εστιάσει σ' εκείνη που ξεκαίχζει αγάπη, αυτοθυσία και γενναιότητα. Και τελικά θα επιλέξει τους καθρέφτες της έτσι όπως εκείνη θέλει.

Αυτό άλλωστε είναι και το μήνυμά που θέλει να περάσει η συγγραφέας... Εμείς κρατάμε το «τιμόνι» της ζωής μας και εμείς επιλέγουμε σε ποι είδωλα θα καθρεφτιστούμε. Η Ελένη Γκίκα-Πετρούλακη ενθουσιασμένη για το γεγονός ότι παρουσιάζει το βιβλίο της στη Λάρισα, μια πόλη αγαπημένη για εκείνη, με ευτυχημένους αναγνώστες από τα φοιτητικά της χρόνια μιλά στην «Ε» για το «νευματικό» της παιδί, για τους δεσμούς της με τη Λάρισα αλλά και για τα ερεθίσματα που ωθούν κάποιον στη συγγραφή ενός βιβλίου.

Συνέντευξη: **Νατάσα Ποιγιέν**

- Γυναίκα με καριέρα, μητέρα, σύζυγος και συγγραφέας. Ποια είναι η πιο δύσκολη αποστολή και για ποια από τις «ιδιότητες σας θα θέλατε περισσότερο χρόνο κάθε μέρα; Δεν αναφέρατε ποτέ είμαι και φοιτήτρια. Από εκείνους τους «αιώνιους» που λένε... Η αλήθεια είναι πως ο χρόνος είναι πολύ περίεργο πράγμα. Ενώ δεν είναι ποτέ αρκετός, πόσοι από εμάς, δεν έχουμε κοιτάξει το ρολόι μας με την αίσθηση πως η ώρα δεν περνάει με τίποτα. Αυτό το τελευταίο προσπαθώ να ελέγξω. Γιατί αν το καθρεφτιστούμε δεν υπάρχει τίποτα πιο παράλογο από το να παρακαλούμε να περάσει η ώρα. Και κάπως έτσι καταλήγω να είμαι συνέχισα στο «δεν προλαβαίνω». Για να μην πέτω στην παγίδα του «βαρέμα» φορτώνομαι με «ιδιότητες» και πιστεύω με, αν είχα κι άλλο χρόνο θα πρόσθετα κι άλλες. Όσο για το ποια είναι η πιο δύσκολη αποστολή, όλες έχουν τις δυσκολίες τους και όλες έχουν τη γοητεία τους. Νομίζω πως είναι πιο δύσκολο να φέρεις μόνο ένα καπέλο από το να έχεις πολλά να αλλάξεις. Δεν θα άπτεχα να είμαι μόνο επαγγελματίας ή μόνο μητέρα ή μόνο σύζυγος. Μου άρεσε να μετακινούμαι από τον έναν ρόλο στον άλλο μέσα στη μέρα. Και νομίζω πως άρεσε και στους οικείους μου. Από την άλλη ο χρόνος δεν είναι σαν τα χρήματα. Δεν μπορείς να δημιουργήσεις περισσότερο. Έχω με 24 ώρες την ημέρα και αυτό δεν αλλάζει. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να διαχειριστούμε αυτές τις ώρες όσο καλύτερα μπορούμε.

- Ποια εσωτερική ανάγκη ωθεί κάποιον να γράψει μυθιστόρημα; Για μένα τουλάχιστον, είναι η ανάγκη να διοικηθεί η φαντασία μου σε κάτι δημιουργικό. Αν οι σκέψεις που παίρνουν μορφή μέσα σε κάθε μυθιστόρημα αφήνονταν στη μοίρα τους, να πέφτουν η μία πάνω στην άλλη μέσα στο κεφάλι του συγγραφέα, φαντάζεστε σε τι κατάσταση θα ήταν αυτός ο συγγραφέας; Σε τι είδους άνθρωπο θα εξελισσόταν; Βέβαια στην πορεία της διαδικασίας συγγραφής ενός μυθιστορήματος προκύπτουν κι άλλα οφέλη. Ήρθε αντιμετώπιση με πολλή δικιά μου ερωτήματα γράφοντας. Σε κάποια μάλιστα βρήκα και μερικές ικανοποιητικές απαντήσεις. Η συγγραφή, ιδιαίτερα μάλιστα η μυθιστορηματική γραφή, πέρα από πολλά

άλλα είναι και μια διαδικασία ουσιαστικής μάθησης. Μοβαίνει τον εαυτό σου γρήγορα και αν είσαι τυχερός παίρνεις και μια μπουριά για το τι γίνεται στις ψυχές των άλλων. - Πιστεύεις ότι το σημαντικότερο εφόδιο ενός πεζογράφου είναι το ταλέντο ή κανόνες που αποκτά μέσα από την έρεση του στο διάβασμα και τις εμπειρίες που βιώνει; Θεωρώ ότι το ταλέντο είναι εφύρητο ή μπορεί να αποκτηθεί και να καλλιεργηθεί στην πορεία της ζωής ενός ανθρώπου. Ισχύουν και τα δύο. Το ταλέντο αν δεν δουλειάται, θα παραμείνει μια αδρανής γενετική δυνατότητα, ένα βιολογικό χαρακτηριστικό που δεν εκδηλώθηκε. Πέρα όμως απ' τη δουλειά νομίζω πως είναι σημαντικό και το ευρύτερο περιβάλλον και αυτό είναι κάτι που έχει εφαρμογή στα

πάντα και όχι μόνο στην πεζογραφία. Θα είχαμε ακούσει ποτέ τις μελωδίες του Μότσαρτ αν εκείνος είχε μεγαλώσει σε μια κοινωνία που απεχθάνονταν τη μουσική; Σε ένα πιο καθημερινό παράδειγμα, θα είχε εξελιχθεί ο Ronaldo σε αυτό που ξέρουμε αν είχε γεννηθεί σε μια γειτονιά που απαγόρευε τα παιχνίδια με μπάλες; Νομίζω πως το ταλέντο σε οποιοδήποτε τομέα, χρειάζεται και πολλή δουλειά αλλά και το κατάλληλο έδαφος για να ανθεί. - Ποια είναι τα πρότυπα μιας λογοτέχνη και τι σας συνδέει με τη Λάρισα; Σίγουρα έχω επηρεαστεί βαθιά από το παράδειγμα πολλών ανθρώπων. Από συγγραφείς, ανθρώπους του πνεύματος, πολιτικούς ηγέτες, αθλητές, καλλιτέχνες αλλά και από καθημερινούς ανθρώπους που μου έχουν εμπνεύσει το θαυμασμό με το ψυχικό τους σθένος, το ήθος και τα έργα τους. Τίτω όμως σε επίπεδο προτύπων να κρατώ ιδέες και αξίες. Έννοιας όπως η ευγνωμοσύνη, η δικαιοσύνη, η ανοχή... έννοιες φευγαλέες που χρειάζονται να τις κυνηγάς μια ζωή για να καταφέρνεις να τις κατακτάς έστω σπυγμια. Σχετικά με τη Λάρισα... αυτή η πόλη υπήρξε σημείο εκκίνησης για μένα. Ήρθε εδώ στις αρχές της δεκαετίας του '90, την προηγούμενη χειμιάτη δηλαδή, σε μια ηλικία και μια εποχή που όλα μου φάνταζαν εφικτά. Δεν ξέρω αν ήταν η αβυσσότητα εκείνων των χρόνων ή το οπτικό φίλτρο της νεότητας, αλλά τα χρόνια που έζησα εδώ έχουν ταυτιστεί στη μνήμη μου με τον όρο «ευτυχία». Ακόμα και σήμερα, όταν κάτι καλό συμβαίνει στη

ζωή μου, βήλω στον ύπνο μου πως επιστρέφω στο φοιτητικό μου διαμέρισμα στη Λάρισα. Την αγαπώ αυτήν την πόλη. Νιώθω πως με αγκάλιασε, με φρόντισε και με προσέλασε να βγω στον κόσμο και να πραγματοποιήσω τα όνειρά μου. Από τη μέρα που κανονίστηκε η παρουσίαση του βιβλίου μου εδώ, με έχει καταβάλει ένας σκεδόν παιδικίστικος ενθουσιασμός. Είναι κάπως σαν να ξαναγιόνα 19 χρονών... - Στο βιβλίο σας «Καθρέφτες και Ειδώλα» μια μόνα επιλέγει τη φυλακή αντί της κόρης της, για το φόντο του αστρώνιού αυγού της. Και μια κόρη επιλέγει τη σκληρή κατηγορούμενη για ένα έγκλημα που δεν διέπραξε. Υπάρχουν στην πραγματική ζωή ηρωικές στιγμές και ήρωες; Και βέβαια υπάρχουν! Η καθημερινότητα μας είναι γεμάτη από τέτοιες στιγμές και τέτοιους ανθρώπους. Όλοι λίγο πολύ, δεν θυμάζουμε κάτι από τον εαυτό μας για εκείνους που αγαπάμε. Όσο οργανείς και αν είναι αυτοί οι καθημερινοί ήρωες, όσο δεδομένοι και αν συχνά θεωρούνται, δεν παύουν να είναι ήρωες. Οι άνθρωποι που γυρνούν στο σπίτι τους κατακόποι απ' τη δουλειά και βρίζουν τη δύναμη να χαμογελάουν στα παιδιά τους, εκείνοι που βγαίνουν απ' το έργο τους για να βοηθήσουν έναν ανάνθρωπο, αυτοί που θέτουν την υγεία τους και τη ζωή τους σε κίνδυνο για να κάνουν το εργασιακό τους καθήκον... Μπορώ να σκεφτώ όποια παραδείγματα. Το θέμα είναι ποιος επιλέγουμε να δούμε. Από ποιους επιλέγουμε να παραδειγματιστούμε. Σε ποιους τελικά καθρεφτιζόμαστε...

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Το μυθιστόρημα της Ελένης Γκίκα - Πετρούλακη «Καθρέφτες και Ειδώλα» θα παρουσιαστεί στο Γαλλικό Ινστιτούτο Λάρισας, σήμερα, στις 7 μ.μ. σε εκδήλωση που συνδιοργανώνουν οι Εκδόσεις Ψυχογείος, το βιβλιοπωλείο Άνεμος και το Γαλλικό Ινστιτούτο. Για το βιβλίο θα μιλήσουν ο δημοσιογράφος-νομικός κ. Γιάννης Σιούλης, ο Δρ. Συγκριτικός Λογοτεχνίας και δημοσιογράφος Αλέξης Καλής, και η ίδια η συγγραφέας.

